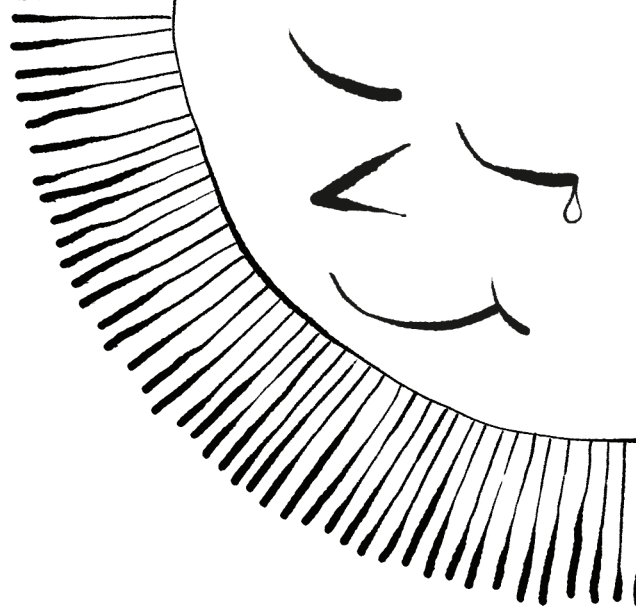
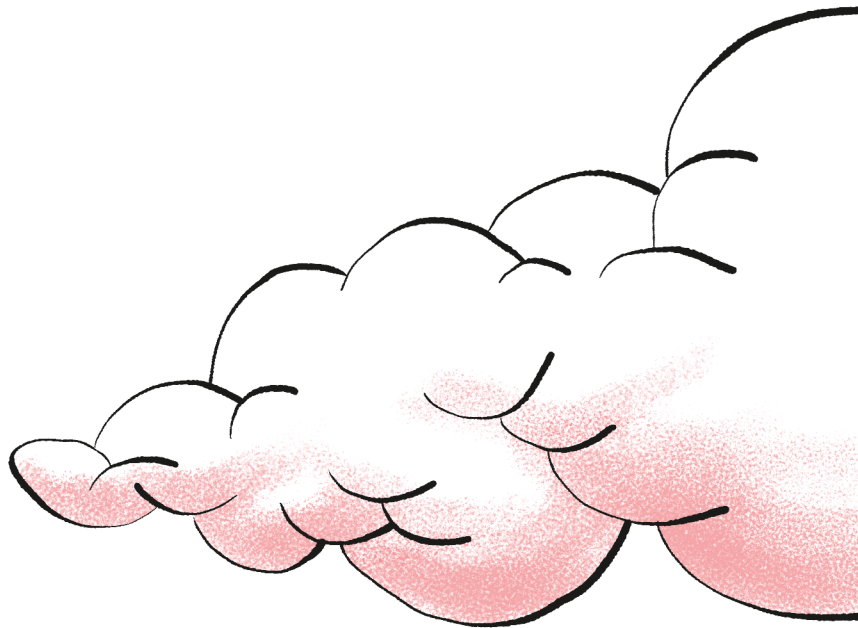
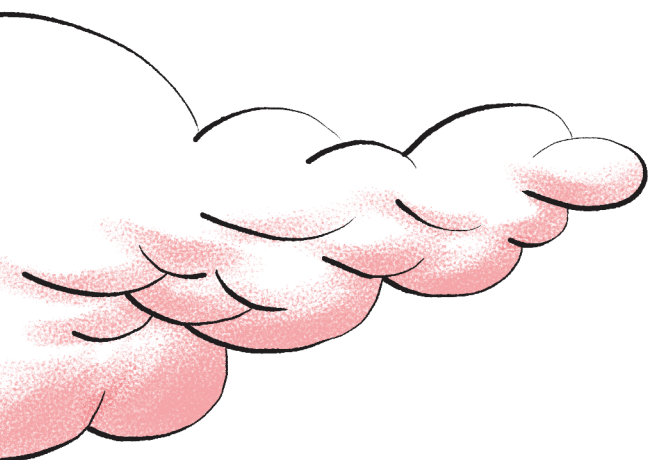

Flatulențiu Aurel
era un copil model.

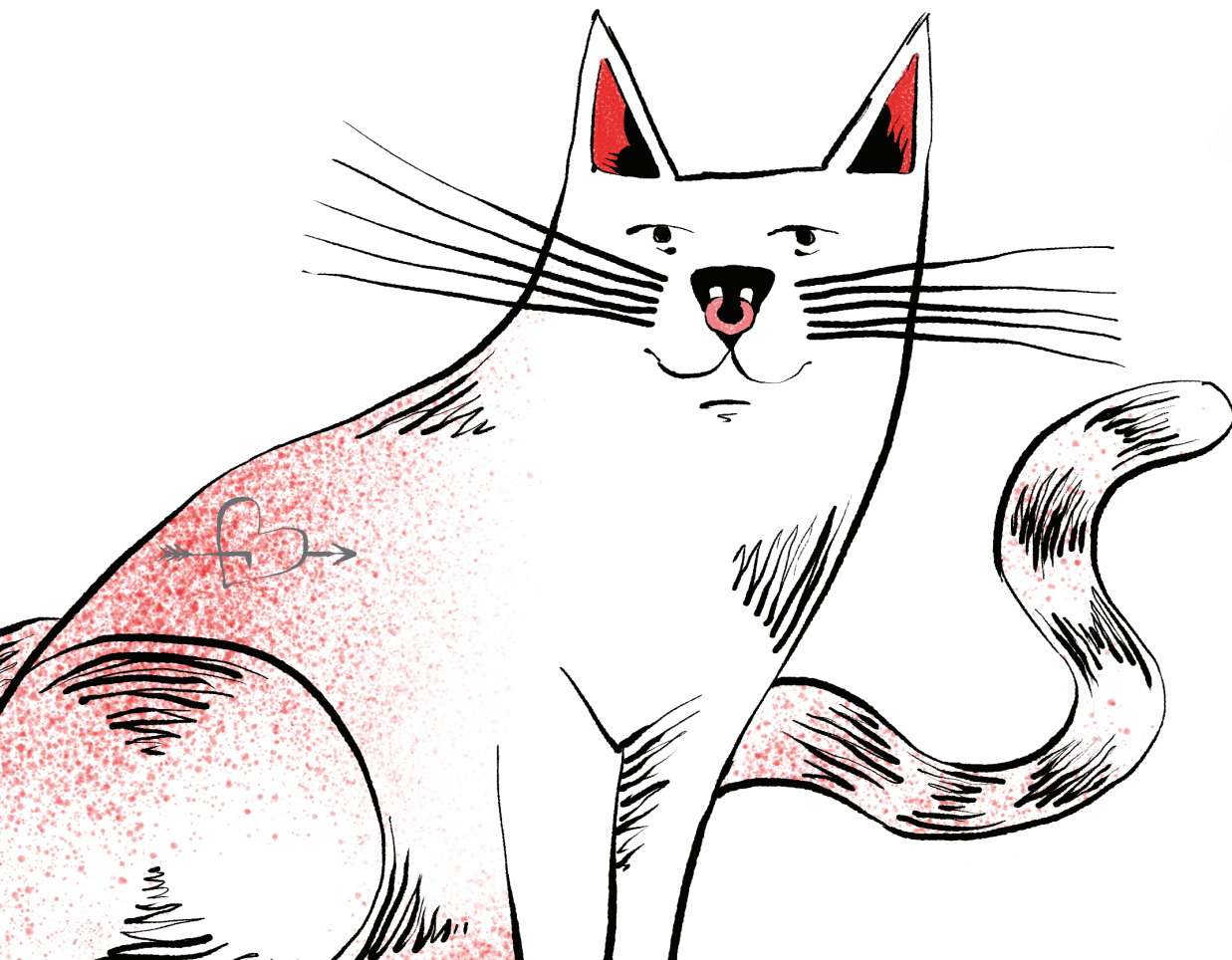
El nu se scobea în nări,
nu-mpingea bunici pe scări,
nu scria pe zid măscări,

nu fugea după fetițe
să le tragă de codițe,
nu bătea copii mai mici,
nu trăgea de cozi pisici,

nu vorbea cu porcării,
nu fuma în bălării,
nu umbla netuns, neras,
nu purta cercel în nas,
nu se tatua pe piele
cu inscripții și modele:

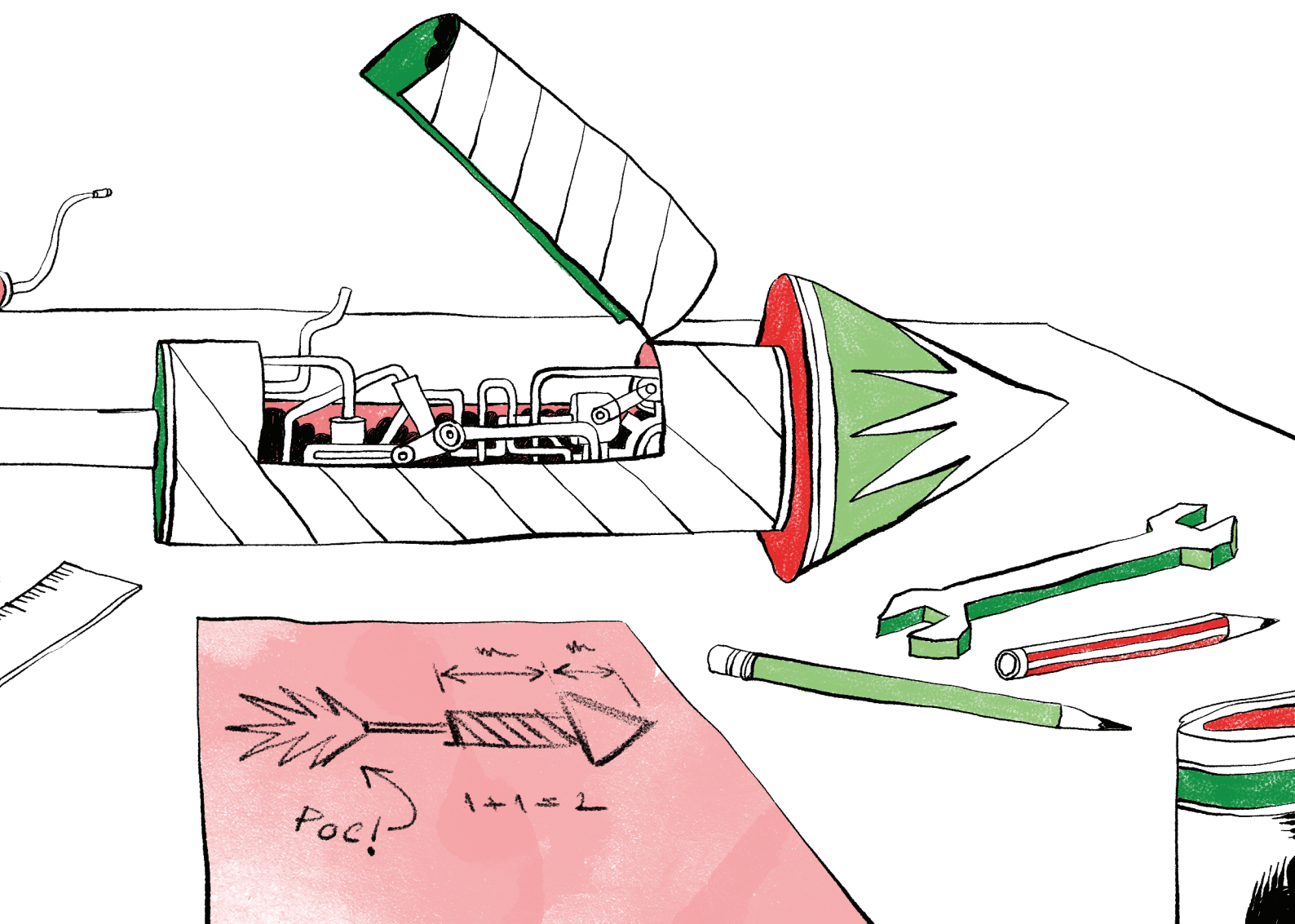

Flatulențiu Aurel
era un copil model!

Fiind el bun și la chimie,
era și normal să știe
cum anume să combine
nitrați, capse, glicerine
pentru a putea obține,
în laborator, efecte
pirotehnice perfecte.

Își făcuse, silitor,
chiar și un laborator
în boxa de la subsol,
să nu-l dea cumva de gol
curioșii de servici' –
prunci tălâmbi, mămică, bunici –
când el asambla rachete.

Avea rafturi pe perete
iar pe rafturi, ordonate,
substanțe și aparate
ca să scape din ele
conflagrații, ploi de stele.
Că la sărbători, se știe,
e frumos cu gălăgie
și cu fum și cu scânteii,
să se bucure toți cei
care-așteaptă Noul An
adunați la un chiolhan.

Aurel, cum vă spuneam,
nu mergea la chefuri neam –
sper că v-ați convins că el
era un copil model.
El avea doar două vicii:
petarde și artificii!

